

ΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

ΠΟΛΛΟΙ άνδρες νομίζουν πως πρέπει να φέρονται με τραχύτητα στις γυναίκες. Ο παλιός δηλαδή αφορισμός των ρομαντικών ότι «τη γυναίκα δεν πρέπει να τη δέχουν κανείς ούτε μ' ένα λουλούδι», θεωρείται σήμερα αναχρονισμός.

Οι άνδρες της εποχής μας είναι Ντιστριστάι.

«Πιάσ' στη γυναίκα; ρώτησε μια γριά το Ζαρατούστρα. Πιάσε μαζί σου κι' ένα καουτσούκι!»

«Κάθε άνδρας, είτε ο Νίτος πάλιν, έχει μέσα του ένα παιδί. Δουλεύει της γυναίκας είτε να το βρή και να το νταντέφει».

«Και σε κάθε γυναίκα μέσα υπάρχει ένα παιδί, λένε οι Ντιστριστέ, ο άνδρας πρέπει να το βρή και να το δείξη!...».

«Αφήστε τους να λένε. Για τον ίδιο τον Νίτος ξέρουμε πως στις γυναίκες ήταν τομφορότατος. Το αντίθετο δηλαδή ακριβώς των όσων ξέρουμε».

«Οτι ο άνδρας είναι δυνατώτερος από τη γυναίκα, ποιος μπορεί να το αρνηθή; Μα μια γυναίκα όμορφη, χαριτωμένη, έξοχη, τιφασσώνει και τον πιο ρομαλέο και τον πιο άγριον άνδρα.

Είπε σοφώτατος ο αρχαίος ελληνικός μύθος το Ηρακλή και της Ομφάλης. Ο χειροδύναμος Ηρακλής, που τάβαινε μ' όλα τα θηρία και τα τέρατα του κόσμου, στο τέλος υπογιναικώθηκε τόσο, ώστε να τον βάλει η Ομφάλη να φορέσει φουστάνια και να της γνήθι μαλλί με τη ρούα! Αφήστε τους να λένε λοιπόν. Οι άγριοι άνδρες — είτε στη θεωρία, είτε ακόμα και στην πράξη — είναι εκείνοι που υποκύπτουν ενσουλόμενα στα θέληματα μιας γυναίκας. Οι μεγάλοι κατακτητές, εκείνοι που πραγματικά έκυρσαν καρδιές γυναικών, ο Λόν Ζοράν, ο Καζανόβας, ο Λοιξ του Ρισελιέ, δεν έμειναν ποτέ γυναίκα. Εσκότισαν όμως, έχτησαν κι' εξεντέλισαν πολλούς άνδρες για το χατήρι των γυναικών.

Η αλήθεια είναι πως και η γυναίκα εκτιμάει στον άνδρα τη δύναμη. Αυτό είναι φυσικό. Αφίσιο είναι να θέλει να μετωπή μαζί του στη δύναμη. Και σ' αυτό, νομίζω, πως η γυναίκες της εποχής μας ακολουθούνε σταρδό δρόμο. Η γυναίκα ως τώρα, αναγνωρίζοντας δυνατώτερο της τον άνδρα, κυριαρχούσεν πάνω του. Με τη χειραγέτηση, όπως την εννοούσεν η περισσότερες σήμερα — «η γυναίκα να είναι ίσα κι' ομοια με τον άνδρα» — δεν απέχησε την εποχή μας η γυναίκες, της ελαττώσασε. Τα όπλα της γυναίκας είναι η ομορφιά, η χάρις, η λεπτότης.

Η γυναίκα πολλές φορές θαυμάζει με την ύπερημάνειά της, κι' άλλες τόσες φορές χάνεται απ' την ύπερημάνειά της αυτή. Η ύπερημάνεια είναι μια πανοπλία, που μιά προστατεύει από τις προστυχίες της ζωής κι' από την αντίληψη πολλών ανδρών, πως η κατάκτησις οιασδήποτε γυναίκας είναι πράγμα εύκολώτατο. Επίσης δίνει η ύπερημάνεια μεγαλείτερη αξία στις χάρες μας και την παραμικρότερη παραμύθησι μας την κάνει να φάνεται όμορο οφράνιο.

Πολλές γυναίκες κρατήθηκαν έμφορες και υπόκειναν με αξιοπρέ-

παι χιτάζε για τελευταία φορά την αγαπημένη του, που είχε κερμάσει τα όμορφα μάτια της απάνω του και τον χιτάζε με θαυμασμό. Κι' ύστερα, σάβοντας το κεφάλι, προχώρησε μ' άργο βήμα για να κατεβή στην πυριτιδαποθήκη. Έχε όρκισθει ότι το φουρτίο δεν θα έπεφτε στα χέρια των Ίνδων!

Μα τί συνέβαινε; Γιατί κι' ο έχθρος είχε πάρει πειά να ρίχνη;

Ο Μάρλοου, σαν σέ όνεφο, άκουσε τότε να έρχεται από μακριά μια μεγάλη βοή. Ήταν ή βοήθεια, που περιμένανε με τόση άγνοία από τη Βομβάη! Οι κπάταν, μπροστά στην ξαφνική έκείνη επίθεσι, άρχισαν να υποχωρούν πανικόβλητοι... Ύστερ από μια ώρα ο άγγλικός στρατός, μπαίνοντας στο Μάντα - Μουσιγιά, είδε ένα νεαρό ύπολοχαγό να κρατάη στην άγκυλιά του λιπόθυμη μια πεντάμορφη νέα. Ήταν ή κόρη του ταγματάρχου Λέβις, που δεν άργησε να γίνη σε λίγο γυναίκα τής ύπολοχαγού Μάρλοου.

ΠΩΣ ΚΑΤΑΚΤΩΝΤΑΙ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

(Συμβουλές μιας γυναίκας που άγάπησε κι' άγαπήθηκε πολύ)

τί, καταντάει ελάττωμα, όταν ύπερβή το μέτρον.

Γιατί πολλές γυναίκες, εξ αιτίας της ύπερημάνειάς τους, καταδικάζονται να υποφέρουν σ' όλη τους τη ζωή. Η περισσότερες γεροντοκόρες είναι θύματα της άμετρης ύπερημάνειάς τους και της ζήλιασότητάς τους. Απέχρουν γάμος πολύ κάλους, γιατί έζεινι που τις έζητούσαν κι' είχαν όλα τα προσόντα να τις κάνουν εύτυχεις, έτιγχε να μιν είναι από μεγάλο σόι!...

Άλλες, αντίθετος, κι' να μιν υποδοιούσθουν — καθώς ενόμιζαν — σε άνδρες ανώτερους, έπροτίμησαν κατωτέρους τους, ώστε να τους κάνουν, δια τήλουν, δυστυχισμένες γυναίκες!

Τι τά θέλτε; Έτσι ήταν πάντα, έτσι είναι ακόμα κι' έτις νομίζω, θάνατι εις τον άίωνα τον άπαντα: Η αξία ενός ανώτερου άνδρος αντανακλά και στη γυναίκα. Μπορώ μάλιστα να σας πω ότι έμεις ή γυναίκες έπαροφελούμεθα περισσότερο από την ύπεροχή των ανδρών μας. Σ' αυτό έγκριεται και ή τέχνη μας. Μια γυναίκα, παίγοντας ένα άνδρα ανώτερο της, γίνεται ίσα του, ύψώνεται. Μια όμως που παίρνει έναν κατώτερό της, δεν τον ύψώνει, ταπεινώνεται αυτή. Θέλετε παραδείγματα; Κιτάξτε γύρω σας στην κοινωνία και θα βρήτε όσα θέλετε.

Είχα μια φίλη, πολύ όμορφη, χαριτωμένη, μορφομένη, με ζιπασμένη πολύ. Πρώ παντός δεν ανεχότανε να ύποταγή σε κανέναν άνδρα και είχε την αξίωση να την προσκυνούσε ο άνδρος.

Στά λόδια όμως μιας όμορφης γυναίκας — και ή φίλη μου αυτή ήταν πολύ όμορφη — μπορεί να πέσουν ώλοι οι άνδρες, άρκει να μην το άπαιτή με ζιπασιά. Αυτό έπαθε και ή φίλη μου. Η ζιπασιά της την έκανε άποχρηστική. Και μόνον ένας ύπαλληλός του έμποριού που έφρόνιζε της έγγραφης στο τέλος έρωτικά γράμματα, έμαρζώνοντας της σε ανανάρητο μελοδραματικό ύφος αισθημάτων λατρείας θρησκευτικής. Και ή φίλη μου, έξοχη μοιλατάρα, και μορφομένη κοπέλλα, συγκινήθηκε από τις άνοησιες αυτές, με τις όποιες θα λιγονότανε στα γέλια, αν δεν γραφότανε σ' αυτήν, κι' σε κωμικών άλλη. Το άποτέλεσμα είναι πως, για να μην αναγνωρίση ανώτερο της κανέναν άνδρα και να τους θέλη ύποταγμένους σ' αυτήν, κατόνησε να μιλέξη με τον ύπαλληλό, με την ιδέα πως τον έκανε σκλάβο της. Τέτοια κατόνησι να μη σάς την χωστάη ο Θεός, κορίτσια μου!...

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΚΑΙΡΙΟΥ ΠΟΤΕ ΘΑ ΒΡΕΞΗ

Ο λαός πιστεύει ότι πρόκειται να βρέξη όταν ή γάτα φταρνίζεται ή ζίνει το αυτί της, όταν ο σκύλος σάβει το χόμα, όταν κι' ή γάτα κι' ο σκύλος γλείφουν τα μπουσινά τους λόδια ή καταλιώνονται με το δεξι πλευρό ή ζίνονται πάνω στους φράχτες.

Βροχή επίσης προημνείται όταν ή πάσιες πετιόν κούζοντας και βυθίζονται στο νερό, όταν τα περιστέρια γυρίζουν στον περιστρεφόμενα τους άργα, ή κότες κυλιούνται στο χόμα περισσότερο από άλλες φορές, όταν ή μέλισσες δεν άπομακρύνονται από την κυψέλη τους, όταν ή μυγες κεντούν δυνατά, όταν τα σκουλήρια βγαίνουν από τη γή, όταν ή άράχνες άποσφύρονται στις γωνίες κι' όταν οι ποικιαί κάμινι πηλή φέρουη τη νύχτα.

